

Az evangéliumi részlet eleje az, ami most megragadott. Milyen lehetett Jézusnak visszatérni Názáret-be, ahol végig követték felcseperedését? És milyen lehetett fogadni jöttét azoknak, akik még másként ismerték meg? Jelenits István gondolatait osztom meg veletek ennek kapcsán:

„Názáret az a városka, ahol az Üdvözítő felnőtt férfivá növekedett, s ahol 30 esztendőig élt Mária és József közelében. Egy ilyen kis fészek lakói ismerik egymást. Most meglepődnek, hogy az ács fia honnan veszi azt a bölcsességet, bátorságot, amellyel a próféta szövegét értelmezi, magára vonatkoztatja:

„Ma beteljesedett az írás, amelyet az előbb hallottatok.”

20. századi érzékenységgel nagyon hálásak vagyunk azért, hogy Jézust így láthatjuk azok között az emberek között, akik kisgyerek korától naponta találkoztak vele. Manapság többen gondolnak arra, hogy Jézus – nyilvános működésének kezdete előtt – járhatott idegen országokban, tanulhatott filozófusoktól, indiai, perzsa mesterektől. Ha hosszú éveket távol töltött volna Názárettől, akkor most ezt bizonyára emlegetnék. De ezek azért utasítják el, mert nem fér a fejükbe, hogy az, aki eddig elvegyült a község fiataljai közt, most Isten üzenetének közvetítőjeként, prófétaként szólal meg.”

Vannak közösségek, ahol az ember mindig otthon érzi magát, még hosszabb idő kihagyása után is felszabadultan tud jelen lenni. De valahová nehéz visszatérni. A reakcióktól tartva, a megfelelési kényszer miatt nem könnyű kimutatni, hogy megváltoztunk. Jézusnak vajon okozott ez nehézséget?

Hervai-d'Elhoungne Klára, Szárliget